

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De filio prodigo. Qui se à Christo subducit ut fœliciùs vivat
miserius ipso misero prodigo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

III. PUNCTUM.

1 Cor. 1.
1. Cor. 1.

NUNQUAM igitur magis eris tuus, quam cum minus eris tuus ut sis totus Christus, quia sic nunquam melius tecum a teipso esse potest, quod est proprie tuum esse, & quod tam verè à Christo est quam verè dicitur à Propheta, Dominus iustus noster, vel à S. Apostolo: qui factus est nobis sapientia & iustitia & sanctificatio & redemptio, ut quem admodum scriptum est, qui gloriatur in Domino gloriatur. Id est, qui aliquid gloriosum sibi comparare voluerit, id à Christo putet habendum. Vel sic potius, si quid gloriosè quispiam gesserit, gloriam Christo referat, quia tota rei benè gestæ laus illi debetur & gloria.

In Lucam.

Sic ad ipsam totius Veritatis Praxim, aptè S. Ambrosius: Qui ad Deum regressus, se sibi reddit: qui recedit à Christo, se sibi abdicat. S. item Augustinus non minus pie quam acute: Nescio, inquit, quo inexplicabili modo quisquis seipsum non Deum amat, non se amat: & quisquæ Deum non seipsum amat, ipse se amat. Qui enim non potest vivere de se, moritur utique, amando se: cum vero ille diligetur de quo vivitur, non se diligendo magis diligit, qui propter ea se non diligit, ut eum diligit, de quo vivit.

1r. 125. in
Joan.

Nonne ovis sibi lola relicta perierat? Et nonne tunc magis sua fuit cum minus sua facta est, quando scilicet in Pastoris venit manum? Nonne sic adolescens ille filius de quo proxime sequenti die, nunquã magis sibi est redditus & totus suus

factus, quam cum in paternam rediit potestatem ut totus esset Parris? Sic te uni Christo tradeendum, nec putes tibi unquam melius quam quod sæpe putas deterius. Contemplantur rursus sylvestre lignum vel obtusum vel impolitum lapidem, in cuiusdam periti manu artificis qui nobilem inde formet effigiem, An putas quot à ligno vel lapide segnèra detrahit artifex, tot sunt ligni vel lapidis detrimenta vel incrementa? Non est dubium quin esse dicas incrementa & decora, si cogites inde formari effigiem ex detrahitis segmentis. Sic plane de te cogita, cum tua tibi vides eripi vel perire, sic polius, sic afformaris, sic aptaris in formam & imaginem ipsius Christi, qui quantum de nostro à nobis detrahit, tantum de suo nobis restituit: & tantò nos magis nostros facit. quanto ipsi nos minus nostros facimus, ut ipse de nobis quod velit, faciat. Sic ille proprie ca Fili, sine me, inquit, secum agere quod volo, ego scio quid expedit tibi. Tu cogitas ut homo, tu sentis in multis sicut humanus suadet affectus. Vide quæ plura sequuntur, annotato loco, & assume conformem animum. Videri etiam potest in 1. parte, die 6. Decembris, hæc valde affinis Veritas:

Nunquam melius sibi providet Christi servus, quam si nihil sibi retinens, totum se Domino suaque omnia consecrat,

FERIA QUINTA. DE FILIO PRODIGO.

Et cupiebat implere ventrem suum de siliquis quas Porci manducabant, & nemo illi dabat. Luc. 15.

VERITAS PRACTICA.

Qui se à Christo subducit ut scelicius vivat, vivit miserius ipso misero Prodigio.

RATIO EST, Quia ex duobus miseris ille censetur miserior qui à meliori statu decidit in peiorem.

Sed qui se à Christo subducit ut liberius & scilicet vivat, à meliori statu decidit in peiorem, Ergo ille est miserior ac proinde cadendum à nostra libertate qua nos à Christi ducta & gubernatione restituit.

I. PUNCTUM.

QUÆ in textu Evangelico sequitur consideranda Parabola de filio qui vulgo dicitur Prodigus legi potest, & ex multis quibus abundat documentis, illud præcipue colligi quo patet quale sit bonum, regnum à Christo, quale autem malum, se ab eius regimine & ductu retrahere. Nam qui se ab eo retrahit ut liberius vivat, non modo miser evadit usque perditus, sed et longè miserior, quo à statu meliori decidit in peiorem. Hinc enim miseria status est agnoscenda, cum quis à florenti decidit in abjectum, & quo florentior seu melior fuerit ille status à quo decidit, quo vè ille abjectior in quem est lapsus

plus, eò cenferi debet miserior. Sic quando re-
 praesentatur primi Angeli lapsus & infelicitas,
 primò describitur qualis esset ante lapsum: *Quis*
dicebas in corde tuo, in caelum conscendam, super a-
stra Dei exaltabo solium meum, similis ero Altissimi.
Veruntamen ad infernum detraberis in pro-
fundum lacu. Et rursum: Tu signaculum similitu-
dinis, plenus sapientia & decore, perfectus in vis-
itu, à deo conditionis tua, donec inventa est iniqui-
tas in te, Tum paucis interjectis, nihil factus es,
& non eris in perpetuum, id est, neque unquam
redibis in eum statum unde excidisti. Sic uni ver-
sim de homine: Et homo cum in honore esset, non
intellexit, comparatus est iumentu insipientibus, &
similis factus est illi. Sic particulatim de quibus-
dam Quando procedebam à a portam civitatu, in-
quit de se Jobus, & in platea parabant cathedra
mibi, videbant me iuvenes, & abscondebantur &
senes assurgentes stabant. Principes cessabant loqui,
Et quæ fufius ibi prosequitur, ac post subdit:
Nunc autem derident me iuniores tempore, quoru
non dignabar patres ponere cù canibus gregis mei,
nunc in eorum canticum versus sum, & factus su
ais in proverbium. Abominantur me, & longe fu-
giant à me, & faciem meam conspuere non verentur.
 Sic de Nabuchodonozore, Propheta Daniel
 ad filium ejus Balthazarem: *ò Rex, Deus altissi-*
mus, regnum & magnificentiam, gloriam & hono-
rem dedit Nabuchodonozor Patri tuo, Et propter
magnificentiam quam dederat ei, universi populi,
tribus & lingua tremebant & metuebant eum:
quos volebas, interficiebas, & quos volebas, exalta-
bas. Quando autem elevarum est cor ejus, & spiri-
tus illius obfirmatus est ad superbiam, depositus est
de solio regni sui, & à filiis hominum dejectus est,
sed & cor ejus cum bestiu positum est, & cum onag-
ris erat habitatio ejus, solum quoq; ut bos com-
debat, & rore calicorpus ejus infectum est. Sic de
 Rege Antiocho: *qui sibi videbatur etiam flucti-*
bis maris imperare, supra humanum modum su-
perbia repletus, & montium altitudines in statera
appendit. nunc humiliatus ad terram in gestatorio
portabatur: & qui paulò ante sidera caeli continge-
re se arbitrabatur, eum nemo poserat propter into-
lerantiam factoru portare.

In quibus & aliis illorum exemplis omnium
 qui recensentur infelices, non aliter apertius
 eorum infelicitas exhibetur quàm prius de-
 monstrando quam felices essent.

Quod ut frufluosius etiam ad rem presentè
 accommodes, advertite tria esse quæ statum flo-
 rentem faciunt pro triplici genere boni, nempe

Honestas seu honor, Commoditas, & Jucunditas:
 Unde illud sequitur ut quo honorato: erat
 status, quo commodior & ad Jucunditatem vitæ
 suavior; eo miseria major si in opposita mala mu-
 tetur, si in dedecus, in egestatem, & pœnas cor-
 poris aut animi. Nonne est ita? Nonne sic prop-
 terea miserandus est iste Prodigus quod à nobili
 filio-familias in pastorem porcorum evaserit, à
 retum omnium copia ad eam inopiam reda-
 ctus fuerit ut ne quidem porcorum reliquias
 sibi vindicare possit; ab illa deniq; vitæ jucundi-
 tate qua totos dies in paterna domo fruebarur,
 in illos corporis & animi cruciatus excidit quos
 quotidiana fames excitat, & in pascendis porcis
 operæ collocatæ infamia. *Quanti mercenarij, tū*
in se reversus inquit bar, in domo patris mei abli-
dans panibus! Ego autem hic fami pereoi. O si sal-
tem sic posses in te reverti.

II. PUNCTUM.

SED quis à Christo subducit ut liberius & sæ-
 licius vivat, à florentiori seu meliori statu ex-
 cidit in peiorem.

Id est, ab eo statu excidit in quo triplex illa bo-
 ni ratio, honesti, utilis & jucundi magis reperitur;
 & in oppositum & evolvitur, ubi est majus dede-
 cus, diffiditior egestas, & pœna gravior. Sic autè
 facile demonstratur. Nam primò quid est hone-
 stum & quale in prodigo erat antequam è pater-
 na domo egrederetur? Vel dixeris aliquid quod
 non probetur à Deo, vel quod probetur: si non
 probetur, ut mundana illa vanitas in qua solet
 vulgus honesti nomè ponere, non est in quæ stio-
 nè adducendum. Si quid verò sit quod probetur,
 si rectè composita domus ejus esset, si sapientiæ
 laude cõmendatus Pater, si filius obsequens Pa-
 tri, nihil prorsus nisi ex ejus præscripto faceret,
 atq; adeo nihil nisi quod rationis regula pende-
 retur; est illud quidem honestum tam Deo quàm
 hominibus gratum & probatū: sed ubinam cer-
 tius illud honestū reperias? An apud patrem Pro-
 digi quantumvis sapientem, an apud Christum
 qui divina ipsa est Sapientia? Si dici potest hone-
 sta vivendi ratio filii qui se à Patre vel à quovis
 prudenti viro regi sinit, quantum ea potius dici de
 illo poterit qui se totum Christo regendum tra-
 didit? Quæ cõparatio Christi & hominis? Quæ-
 nã humanæ cū divina sapientia potest esse con-
 tritio? Si Sapiens affirmabat se propter suam sa-
 pientiã habiturū claritatem ad turbas, & honore
 apud seniores, etiam si Juvenis esset: quanto putas,
 Ma Christi Sapienciã quæ tota impeditur in his re-

gendis qui se illi gubernandos dedunt, majorem & veriolem afferet claritatem, non tantum Christo sed & ijs omnibus qui ab ea reguntur? Illa illa Sapientia est de qua verissimè dicitur, *Innumerablem honestas per manus illius.*

Sap. 7.

De Utilitate vero quis dubitet longe amplio- rem in Christi ductu quàm in domo cuiuspiam ditissimi Patris familias? Date huic adolescenti prodigo quantum libuerit bonorum temporalium, non coarctabunt omnia vel unum minimum gratiæ gradum qui à Christo percipiunt. *Omne aurum in comparatione illius arena est exigua: & tamquam lutum aestimabitur argentum in conspectu illius.*

Ibid.

Deinde addo, quod licet æqualis esset temporalium & spiritualium bonorum valor, tanta est tamen abundantia gratiarum & donorum celestium in illo vivendi genere quod Christo duce traducitur, atque ita per totos crescunt non solum annos, non solum menses, non solum dies, sed per singula quæque diurnæ momenta, ut tantam sibi vel avarus qui libet, non possit per longum vitæ spatium, comparare bonorum copiam, quantam vir religiosus, & fidelis Christi sectator, paucis diebus poterit à Christo suo possidere. *Nam habenti dabitur, & abundabit. Ut ostenderet abundantes divitias gratiæ suæ. Solius est Apostoli de his loqui divitijs, nam & sibi hanc singulariter asserit datam gratiam evangelizari in vestigabiles divitias Christi.*

Matth. 25.

Ephes. 2.

Ibid. 3.

Denique, quando etiam concederemus æquales in utrisque numero divitias, & licet daremus prodigo tantum pecuniæ quantum suis Christus dat gratiæ, non esset tamen tanta eius utilitas neque tam florens ex hac parte fortuna prodigi, quanta Christi sectatoris. Nam quorsum illa tandem pecunia, quænam eius potest esse utilitas si cum utilitate gratiæ comparetur? Recte enim S. Ambrosius: *Nos autem nihil omnino nisi quod deserviat & honestum sit futurorum magis quam presentium metimur formula: nihilque utile nisi quod ad vitam illius aternæ proficit gratiam, deservimus.*

L. 10 ff. c. 9

Restaret de jucunditate dicere nisi jam supra multis in locis & varijs modis demonstratum esset, quod sit suavius Christo servire quam mundo vel libidini. Nam vel ipsa quæ à Christo est tristitia magis jucunda est quàm quæ à mundo Jucunditas, ut habetur in 2. p. Dom. 3. post Pascha. Et major est voluptas voluptatem nolle, quàm velle seu Voluptatem vicisse, quam ex pisse, ut declaratur in 3. p. ubi de Voto Castitatis, Quod genus Jucunditatis, in sola volupta-

tis privatione positum, si tale est ut superet omnem mundi voluptatem, quale illud erit quod in ipsis quas vocant positivis & infusis à Deo delictijs spiritualibus, quæ *exuperant omnem sensum*, omnem dicendi & cogitandi facultatem? Quid de tranquillitate conscientiæ quæ est manna absconditum? quid de securitate mentis quæ est jure convivium? quid de amore reciproco Christi amantis & amatae sponsæ quod est osculum oris castissimum? quid de ipso dicam centuplo quod in medijs persecutionibus adeo non tollitur ut ibi potissimum sentiat?

Phil. 4.

Apo. 2.

Proc. 15

Cant. 1.

1. Pet. 2.

1. Cor. 1.

1. Marci 10.

Non sic ille adolescens Prodigus, non sic ille domi suæ contentus dici potest vixisse, cum inde egredi non petierit nisi quia domi contentus non vivebat, & nisi quia sperabat se alibi reperiturum quod domi quærebatur nec inveniebat. Quamobrem ex hac parte jam habemus quod status ille vivendi qui Christo duce & gubernatore vitæ peragitur longè est eminentior & honoratior quàm qui esse potuerit illius filij qui è paterno ductu se ipsum emancipavit; unde quando par esset vitæ calamitas in quam uterque decidit cum genus vitæ mutat, miserior tamen esset illius qui se à Christo subduceret quam alterius, quia scilicet ex altiori loco caderet, qui certe casus esset calamitosior. At quod id magis verum esse agnosceret si & ipsa est longè impar & inæqualis calamitas, si quam incurrit Christi desertor miseria multo est dirior & infelicitior, quàm quæ miseri prodigi spectanda nobis proponitur.

Hoc est quod sequitur exponendum, & per mala gradiendum opposita tribus illis bonis in quibus dictum est stare florentem statum; nempe honesto dedecus, utili paupertas, & jucundo poena opponitur. Nec immorandum longius quam acerba hæc prodigum tria mala circumdarent, patent enim apertius quàm ullo possint fermone promi. Quid enim nobili filio dedecorosius quam porcarium fieri? Quid egentius quam sola porcorum esca nutrir? Quid dolentius quam ne ipsa quidem posse uti? Sed videamus attentius quàm longè hæc graviora involvant eum qui relicto Christo sibi vivit!

Primo quidem maius est dedecus, quia de ser- vo Christi fit servus Diaboli, fit servus sui naturalis appetitus per quem in homine Dæmon regnat; à Christi ductu transit in ductum Dæmonis: & quando ille solum inordinatus spectatur appetitus, pars illa est animalis in homine quæ si nobis dominatur, nos infra, nos ipsos in-

114

fra porcos & alias quaslibet immundas & foedas demittit animantes. Neque enim illum Deo peccus ita invisum est & odiosum quàm iste animalis appetitus qui se Deo nõ veretur opponere, repugnare, antelittere: ac proinde non porcus solum sed sus revoluta seu *lora in volutabro luti dicitur*, cuius qui sit servus certè infamior & sordidior efficitur quam ille porculator qui pascentes & minus sordidos pascebat porcos. *Quàm vilis facta es nimis iterans vias tuas? COMPVTRVERVNT jumenta in stercore suo. VISITABO super viros defixos in sterco? suis.* Potestne de viro religioso, de viro qui Christum aliquando vitæ sugducem habuit, probrosius aliquid proauntari?

De indigentia verò spiritali quæ damnosior est temporali, quid attinet dicere cum Christo evidenter suo defertori deat: *Et nescis quia tu es miser & miserabilis, & pauper & cæcus & nudus* In quibus verbis tria insunt quæ hanc extremam indicent esse miseriam, Primum est esse nudum, id est, exuam omni profus bono, quod & postea repetit, *non appareat confusio nuditatis tuæ* Hoc est autem extremum paupertatis, sic esse nudum nam vix ullum adeo pauperem videas qui sit omnino nudus; Ita verò se denudat qui Christum deserit, nam se bonis acquisitis ita per peccatum exiit quasi nihil boni profus umquã egisset. Deinde verò cæcus est ut neque se valeat regere, nec labore victum & vestitum comparare, nec se quòquã moveat ut regatur. Nã quod certum est extremi mali signum, nescit se na cæcum & nudum esse, unde nec sibi providet, nec ut sibi provideatur quemquam orat, & monentibus etiam obstitit, quod certè Prodigio malum non inerat, nam & agnoscebat suam inopiã, deplorabat statum suum, cogitabat de illo instaurando, sicut inde revera emerfit, & meliora suscepit consilia.

Atque hinc lachrymæ, hinc gemitus, hinc postremum è tribus quod miseriotem facit statum, nempe dolor & poenã opposita jucunditati vitæ; qui certè dolor tantò est gravior quantò magis vel minus aliquando cognosceret suam miseriam. Nam si verè in se reveritus se agnoscit, quis tandem dolor cogitanti se fuisse illam audacem animam cui Væ multoties intentatum fuit, quæ putavit relicto Deo se melius aliquid inventuram? Quid recordanti se à Christo non recessisse, nisi quia plus sibi placebat vivere quam illi qui profefuit mortuus? Quid apertè videnti quantum erraverit recedens à Pastore suo, quãvisque se periculis exposuerit nisi offensæ pastoris bonitas

eò se etiam extendisset ut se nolentem & invitum protegeret? Quid dicit si revertitur, cum non semel ut prodigus se à patre distraxerit, sed semel iterum & amplius iteratis promissis non steterit, nec dum vix umquam fidem datã liberavit? ò se infidum ò se perduellem, ò impium, qui tot acceptas gratias conculeavit, tot rursus oblatas respuerit, tot necessarias ad salutem contempserit! Quo vultu Patre adibit cuius foedavit imaginem; quo verbo Filium conveniet cuius verba sprevit omnia; quo invocabit animo sanctum Spiritum, qui se toties insinuantem in animum suum dissimulavit nosse, vel agnitum repulit, & repulsum irrisit? Nonne hæc & multò plura sentiat qui se aliquando sentiet suum rel quisse Christum, ne suos jocos relinqueret? Nonne hæc sentiens magis dolebit quam quidvis aliud perditum, aut non verè dolens & contritus id sentiet? nam dolor est super omnem dolorem aut non est dolor revertentis.

Quod si numquam se agnoscat, si numquam ad Christum redeat, si sine Christo semper maneat: Putasne miseriotem isto flagi posse statum? Nonne hoc est supremum Judicii decretandum supplicium, *Discedite à me maledicti*. Jam mihi

Matth. 25.

deinde vobiscum pars nulla restat. Aut si forte anceps & dubius aliquando nutat animus quid consilij capiat, quod excoget medium inter Christum & Dæmonem, inter Gratiã & libidinem, inter virtutem & vitium; dic si potes quæ molestiarum moles interim animum obruat, quænam ex omni parte angustiam nutantem versent animum; quantis & quam miris modis id Deus præstet quod se facturum dixit: *Et ego quasi tinea Ephraim, & quasi purredo Domini Jacob. Et vidit Ephraim languorem suum, & Iuda vinculum suum, & abiit Ephraim ad Assur, & misit ad regem ultorem; & ipse non poterit sanare vos, nec solvere poterit à vobis vinculum: quoniam ego quasi Boana Ephraim, & quasi catulus leonis domui Iuda. Ego, ego capiam, & vadam: tollam & non est qui eruat; Quasi diceret, cum se animus ille suspensus & dubius in angustias redactum esse senserit, ut vel pereat in suo statu, vel statum mutet, & ad me revertatur: his angustias quæret expedire, & nihil humanum relinquet intentatum quo se in statu suo corroboret, nec tamen pereat, aut se peritum videat; sed frustra, nam nullas illi concedam doloris inducias, nullum eius sinam elabi vitæ momentum quo non angatur, exstiter, & dolorem dolori addat; donec tandem agnoscat aut per-*

Osæ. 5.

cundum aut redeundum: Nam ego contra humanas adventiones, instabo acrius, & praevalbo, & cum vel adero vel abero, poenae quam illi decerunt.

Vide supra in hac parte. Fer. 4. Hebdomadae 17. ubi haec habetur Veritas:

Animo inordinatè affecto ad res creatas, angustiae sunt ubique.

III. PUNCTUM.

QUISQUIS igitur se à Christo subducit ut liberius & saelcius vivat, vivit miserus ipso misero prodigo, quia videlicet à meliori statu decidit in peiorem: à majori bono honesto in majus dedecus: à majori bono utili ad majorè inopiam: à majori bono delectabili ad majores poenas. *Mittet Dominus super te famem & esuriam, & increpationem in omnia opera tua quae tu facies donec conterat te & perdas velociter propter adventiones tuas pessimas in quibus reliquisti me.* Multi ponderis haec sunt duo verba, reliquisti me, sicque attentius perpendenda sunt ut non id solum cogites quam sit id grave, Dominum reliquisse: sed quàm sit verum, te reliquisse Dominum. Scito & vide quia malum & amarum est, reliquisse te Dominum Deum tuum, quasi diceret, conjunge simul utrumque, nec minus certum credas te reliquisse Dominum, quàm verum videbis grave id esse malum. Non illum forte reliquisti tam longè quam iste prodigus, vel quàm alij projectiores ad vitium: sed parùm refert, quantum ad mali de quo hic agitur, acerbiter, nam sive longè sive prope abieris, malum in hoc est positum quod illum reliqueris à quo regebaris, & hoc potissimum nomine seu motivo reliqueris, quia regebaris, seu quia regi ab eo nolisti.

Hoc est quod ipse plangit acerbius, hoc est quod illum excitavit acrius ad accusandam liberiores illam licentiam, & poenis debitis coercendam: Numquid non istud factum est tibi quia dereliquisti Dominum Deum tuum quo tempore ducebat te per viam? Id est, quo tempore minus eum relinquere debuisti, ac proinde quo tempore gravius deliquisti sic illum relinquendo.

His adde, quod non longius tibi abeundum fuit, ut in eam incideres miseriam quae satis gravis & miseranda videtur amantissimo Patri tuo, Quid enim putas jocos illos tuos, & scurriles quas tu tractas modo libentius, nugas; quid illa putas oblectamenta linguae, vestium, ocu-

lorum & similes naturae se commodius quaerentis illecebras? Dic quidquid voles, sed coram Deo nil aliud sunt quam illae porcorum siliquae quibus patci mavis quàm suavissimis apud Iphsum deliciis. *Qui nutritabantur in croceis, ampliat sunt stercorea.* Perfuasum tibi planè hoc sit, non esse tantam distantiam inter delicatissimos quibus vesci prodigus poterat in domo Patris cibos, & illas porcorum siliquas seu reliquias ad quas redactus est, quanta est inter solidas animi jucunditates quae à Christi doctu & regimine redundant in totam vitam, & evanidas illas sensuum voluptates quae in liberiori vita sentiuntur. Numquid est Deus absque me, ait Dominus: quasi diceret, si alius esset Deus praeter me quo verè possent delectari, sicut apud me possunt, ego silerem: sed cum praeter me non sit alius Deus, nec consequenter possit esse aliud solidum & purum gaudium, pati non possum quod me relicto summo bono, quaerant infima quaevis alia quibus oblectentur. Quò referri possunt haec Veritates:

Omnis copia quae Deus non est, egestas censenda est.

In 1. parte, Fer. 5. Hebd. 4. Adventus.

Qui vel uni Creaturae nimis adheret, duo mala facit de quibus ipse Creator: Me dereliquerunt fontem aquae vivae, & foderunt sibi cisternas, cisternas dissipatas quae continere non valent aquas.

In hac 4. parte, Sabbato Hebdom. 18.

Qui sibi palpat quod non longè erret, periculosius saepe is errat quàm qui aberrat longius.

Quia scilicet saepe minus revertitur, sicque perit dum alius in se reversus salvatur.

In 3. p. Dom. 3.

REVERTENTIS autem seu poenitentis forma luculentè describitur in isto prodigo. Sex annotari possunt Capita quae totum hoc negotium cum Divina gratia conficiunt. Primum his continetur verbis: *In se reversus, dixit: quanti mercenarij in domo Patri mei abundans panibus. Ego autem hic fame perco.* Sic primum debet agnoscere miserandus peccatoris status, ac propterea in se suamque vitam, inspiciendum attentius; quae de re Vide in 1. p. Hebdom. 3. post Epiph. *Scrutemur vias nostras, & quaramus & revertamur ad Dominum.*

Secundum;

Secundū est, proponere serid se id omne actu-
rum quod penitentis status exigit; Sic ille con-
fidenter: *Surgam, & ibi ad Patrem meum. IV-
RAVI & stans custodire iudicia tua.*

Tertium est, non morari executionem pro-
positi, unde statim additur: *Et surgens venit ad
Patrem. NON demorari in errore impiorum. Vi-
de in 1. p. Fer. 2. Heb. 4. in Adventu, & Fer. 2.
Heb. 4. post Epiph.*

Quartum est, vera contritio quantum per Dei
gratiam vera & perfecta esse potest, ex offensio
Deo potius quam ex ullo motivo alio. Quam
in rem, apta sunt illa verba filij ad Patrem: *Pater,
peccavi coram te. Cogitetur filius qui casu aliquo
improvisio Patrem graviter vulneravit; Tum re
cognita, quis sensus boni filij in bonum Patrem?
Non tam erit sensus timoris poenae quam offen-
se Patris, sese ultio poenis subiciet; Sed se ita
Patrem vulnerasse! ah certe, dolebit istud vehe-
mentius. Sicut patrem offendisti, non ita qui-
dem ignorantem quin peccaris, sed non ita fortē
scienter, ut adverteres te Patrem tuum laedere.
Nunc verò qui probe id nosti, qui attentè hoc
cogitas, quid dices? quid senties? Numquid non
ipse est Pater tuus qui possedit te, & facit, & cre-
avit te? ERGO saltem amodo voca me, Pater
meus, & nix Virginitatem meam tuas.*

Quintum est, Confessio ingenua: *Peccavi in
caelum & coram te. Nihil te Deus, celare volo,
quia jam tibi patent omnia. Tu praesens aderas
quando peccavi, sic velut te praesente confitebor
peccata mea. Fili mi, da gloriam Domino Deo
Israel, & confitens, atque indica mihi quid face-
ru, ne abscondas. Responditque Achan Ihu, &
dixit ei: Verè ego peccavi Domino Deo Israel, &
sic & sic feci.*

Sextum est, Satisfactio quae vulgò peniten-
tia dicitur quia conjunctam habet poenam &
quidem duplicem, nempe privativam & positivam,
Privativa est qua delectabilibus quibus-
dam bonis nos privamus; positiva vero qua nos
malis poenis sensibilibus castigamus; sic pro-
pterea poenitens Prodigus primò dicebat, *Iam
non sum dignus vocari filius tuus, quasi diceret,*

privari me hoc jure volo; privandum me sentio
bonis his omnibus quae tamquam filius habere
possem, nisi peccassem. Haec sic peccati mei
poena ut deinceps me privem quibus ante gau-
debam, aut si me Deus privare velit, libenter id
pariar, & me his indignum ducam. Deinde verò
pergit, *Fac me sicut unum de mercenariis tuis, A-
liud est scilicet poenae genus quod nobis ultro
imponimus, vel quod aliunde impositum li-
benter acceptamus, quando scilicet mortifica-
mur tota die sicut oves occisionum, MERITO hac
patimur, quia peccavimus non modo in fra-
trem nostrum, ut dicebant fratres Joseph, sed in
Patrem nostrum, Patrem amantissimum, Pa-
tram misericordiarum, & Deum totius consolati-
onis. Id est, extra quem non est alibi conquien-
da Consolatio, vel si quaesita est, peccatum est,
& peccati poena quamcumque gravis, hanc af-
fert consolationem quod sic peccatum expietur.
Et hac mihi sit consolatio, dicebat Iobus, ut affli-
gens me dolore, non parcat: nec contradicam jer-
monibus Sanctis; hoc est, Dei justè punientis, &
se sanctum ostendentis in puniendo peccato.
Peccavi, & verè deliqui, & ut eram dignus non
recepti. Et verò quam adjungit bonitatem sancti-
tati suae Deus in recipiendo prodigo seu quovis
peccatore, multum etiam potest non modò ad
puritatem perfectae contritionis ex tantae boni-
tatis affectu concitandam, sed ad reliquas poe-
nitentiae partes pari affectu semper obsequandas.*

Vide Fer. 4. Hebdomadae Passionis, ubi quod
de cruce dicitur, de poenitentia debet intelli-
gi.

Crux interdum quidem à corpore,
sed numquam ab animo de-
ponenda.

Videri etiam potest in 3. p. Dominica 3. Et
dies 22. Julij. Ubi multa de conversione pec-
catoris.

FERIA